

Røberen altsaa havde at dække, naar han vilde erhverve Ejendommen. Jeg tror, at dette i Virkeligheden er billigt og retfærdigt. Det er billigt over for Panthaveren, der ikke kan beklage sig over, at Thyndet faar Dækning for sin Løn, da det dog i væsentlig Grad har medvirket til den Pris, som Pantet opnaar ved Tvangsauktionen. Selvfølgelig vil heller ikke Husbonden, hos hvem Thyndet har tjent, have noget at beklage sig over. Jeg har imidlertid ikke været saa heldig at finde fornøden Tilslutning i Udvalget for mine Tanter i den Retning. Jeg tror dog, at man noget før eller senere maa komme ind paa denne Vej, og det kan i Virkeligheden gøres meget simpelt. Vi have allerede i den nuværende Auktionslov Bestemmelser, hvor en saadan Bestemmelse vilde passe ganske fortrinlig ind, og man behøver ikke at have nogen Betænkelighed for, at den skulde forringe Realcreditten. Man vilde derved opnaa, at Thyndet altid fik sin Løn, og at det ikke, naar Husbonden staar paa svage Fødder, og der var gjort Udlæg, og en Tvangsauktion truede, skulde arbejde under Tryk af, at det ikke skulde faa sit Tilgodehavende for det løbende Halvaar. Det er muligt, at der senere vil blive Lejlighed til at komme ind paa en saadan Ordning. Jeg har, som sagt, ikke følt mig fuldt tilfredsstillt ved den foreliggende Affattelse af Forslaget, fordi jeg ikke tror, at det vil ramme det, man i Virkeligheden har for Øje at undgaa, nemlig saadanne uheldige Tilfælde med Thyndets Løn. Endnu maa jeg gøre en enkelt Bemærkning angaaende Slutningen af § 4, som den nu foreligger. Der findes der en Bemærkning om, at „saadant Udlæg kan ske ved Udpantning“. Det er for det første ret ejendommeligt, at en saadan Bestemmelse aldeles lejlighedsvis kommer ind i Slutningen af Paragraffen. Det er saa meget mere ejendommeligt, som det maatte vil være ærede Medlemmer bekendt, at Thyndeloven af 1854 havde en hel Paragraf, hvori der hjemledes Thyndet Udpantningsret for dets Løn, dog ikke for længere Tid tilbage end for det sidste Aar. Denne Udpantningsret, som efter min Mening kunde være af væsentlig Betydning for Thyndet, er desværre falden bort ved den ny Udpantningslov af 1873. Man har, som det synes, den Gang været af den Ansættelse, at Udpantning ikke burde kunne finde Sted i saadanne rent private Forhold som Thyndeforholdet, men kun hvor der forelaa et mere eller mindre offentligt Grundlag for den Præstation, med Hensyn til hvilken der kan være Spørgsmaal om Udpantning. Udpantningsret for Thyndeløn faldt, som sagt, den Gang bort, og jeg

tror, at det kan blive og har været til Skade for Thyndet. Det medfører nemlig, at Thyndet, naar det ikke i Mindelighed kan erholde sin tilgodehavende Løn, er henvist til en lang Retssforfølgning gennem Domstolene og Fogeden, medens den Udgang til Udpantning, som Thyndeloven af 1854 foreskreb, naar Thyndets Krav ikke mødte Modsigelse hos Husbonden, var en hurtig og simpel Fremgangsmaade til at skaffe den tilgodehavende Løn ubetalt. Jeg tror, at det vilde være heldigt og retfærdigt, om man kunde komme tilbage til denne Thyndelovens bortfaldne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være Thyndet en virkelig Lettelse og medføre, at Thyndets Løn maatte ikke saa ofte som nu kom til at henstaa uberigtiget for længere Tid, hvilket Tilfælde kan medføre ubehagelige Følger for Panthaveren. Det er altsaa den anden Hensigt, jeg vil gøre. Endnu skal jeg kun bemærke, at jeg ikke tror, at det er rigtigt at indføre en saadan Udpantningsret ved en Bestemmelse, der har Karakter af at være given rent lejlighedsvis. Udpantningen kommer jo her kun til at omfatte det enkelte Tilfælde, som der er Tale om i § 4, og kan ikke i det hele blive anvendt af Thyndet, naar der er Spørgsmaal om dets Tilgodehavende. Men jeg tillader mig, som sagt, blot at gøre disse Hensigtninger og skal, som Sagen foreligger, anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

N. J. Larsen: Ligesom andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig om denne Sag, anerkender jeg, at den Opgave, som Lovforslaget tilsigter at løse, er en smuk og tiltalende Opgave. Vi ere sikkert alle enige om, at det vilde være heldigt, om vi kunde naa at sikre Thyndet den Løn, det har fortjent, naar Husbonden gaar fallit, eller der sker Eksekution hos ham. Jeg erkender ligeledes, at det er en vanskelig Opgave, der her foreligger. Opgaven er ikke stor i kvantitativ Henseende — Forslaget omfatter jo kun nogle faa Paragraffer — men ikke desto mindre er det en i sig selv meget vanskelig Opgave. Dette fremgaar ogsaa deraf, at det ærede Udvalg, som har arbejdet ihærdigt paa Sagen, har maattet forlade det oprindelige Forslag og nu til 2den Behandling fremsætter et ganske nyt Forslag. Som bemærket af den ærede Ordfører, har man ladet den faste Ejendom gaa ud af Lovforslaget og vil nu begrænse Thyndets Fortrinsret til kun at gælde over for det i Forbindelse med en fast Ejendom pantsatte Løsøre. Naar der er saa stor Usikkerhed paa et væsentligt Punkt, er det et Udtryk for, at Opgaven er langt vanskeligere at løse, end det ved første Øje-